

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

E. A. M. M. E. H.

zastoupený advokátkou Mgr. Azrou Bećirović,
se sídlem Praha 1, Dlouhá 705/16 ,

proti

žalovanému

**Ministerstvo zahraničních věcí – Odbor konzulárních koncepcí
a metodiky**

se sídlem Praha 1, Hradčanské náměstí 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2016, č.j. 309703/2016-KKM

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2016, č.j. 309703/2016-KKM, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,- Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Azry Bećirović, advokátky.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaný na základě žádosti žalobce o nové

posouzení důvodů neudělení víza dle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) shledal rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Káhiře (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 8. 2016, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení víza rodinnému příslušníku občana EU, v souladu s ustanovením § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců, jelikož se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce předně v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
3. Namítal nesprávné právní posouzení § 15a a § 20 zákona o pobytu cizinců. Vysvětlil, že je dle § 15a písm. a) zákona o pobytu cizinců manželem občanky EU, tudíž mu právo vstupu na území ČR vyplývá přímo z tohoto rodinného vztahu. Připustil, že toto právo lze omezit, ale pouze z důvodu výhrady veřejného pořádku, bezpečnosti a zdraví, což však nebylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.
4. Nesouhlasil s nepřezkoumatelným závěrem správních orgánů, že dle § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nedoložil svůj rodinný vztah s manželkou; obcházel zákon s cílem získat vízum k pobytu, uzavřením účelového manželství. Z žalobou napadeného rozhodnutí totiž není zřejmé, na základě jakých skutkových zjištění žalovaný k výše uvedenému závěru dospěl. Žalovaný pouze zopakoval skutková zjištění správního orgánu I. stupně; hodnotil důkazy bez jakékoli vnitřní logiky způsobem podporujícím jeho argumentaci; použil nekorektní a generalizující tvrzení. Žalovaný tím porušil zásady dobré správy ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), neboť jeho žádost hodnotil jen v obecné rovině.
5. Poukázal na nevypořádání námítky rozporu provedení výsledků rodičů a zaměstnavatele manželky žalobce s § 167 odst. 1 písm. c) a § 168 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že na řízení dle § 20 zákona o pobytu cizinců nelze uplatnit část druhou a třetí správního řádu, a proto nebylo možné provést důkaz svědeckou výpovědí; možnost jejich provedení nevyplývá ani z vízového kodexu. Dovedl tak, že správní orgán I. stupně byl oprávněn vyslechnout pouze žalobce a jeho manželku. Tím, že správní orgán I. stupně vyslechl ve věci i další rodinné příslušníky; nadřazenou zaměstnankyni žalobkyně porušil zásadu legality a směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“). Nadto z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, k jakým závěrům žalovaný na základě provedených důkazů došel.
6. Za nestandardní, nesprávné, neetické a v rozporu s § 6 odst. 2 věty druhé správního řádu označil žalobce zkoumání otázky víry manželů a finanční poměry manželů a jejich rodin. Případná odlišnost víry a nemajetnost nemohou vést k závěru o účelovosti manželství.
7. Konstatoval, že rodinní příslušníci občanů EU mají nárok na získání víza, což vyplývá i z rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-503/03, Komise v. Španělsko. Dané právo může být omezeno z důvodů uvedených v § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány však musí existenci důvodů přesvědčivě doložit, což vyplývá z části 4.2 Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009 KOM(2009) 313 final, o

pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „sdělení Komise ze dne 2. 7. 2009“). Zdůraznil, že v dané věci nebyly ze strany žalobce a jeho manželky splněny indikativní kritéria naznačující účelovost manželství, jelikož se žalobce s manželkou před svatbou setkal, sdíleli společnou domácnost; nejsou mezi nimi rozpory o osobních údajích, na čemž ničeho nemění ani bagatelní nesrovnalost ohledně příjmení osoby, která je seznámila; shodovali se ve většině důležitých osobních informací a nesrovnalosti byly zapříčiněny formulací otázek či nepochopením situace; oba hovoří anglicky a angličtina je jejich společným komunikačním jazykem; žalobce manželce nepředal dar či finanční částku, pouze věno při svatbě; neexistuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití, podvodu za účelem nabytí práva pobytu.

8. Namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné. Žalovaný totiž na jedné straně uvedl, že v egyptské kultuře není standardní darování věna v symbolické částce, na druhou stranu poukázal na to, že žalobce je nezaměstnaný a nemá naspořené finanční prostředky. Žalobce odmítl, že je povinností snoubenců mít před vstupem do manželství dostatečné finanční prostředky. Tyto závěry žalovaného považoval za rozporné s čl. 8 a čl. 12 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
9. Nesouhlasil se závěrem správních orgánů ohledně účelovosti jeho sňatku. Vysvětlil, že aby se jednalo o účelové manželství, muselo by být uzavřeno výlučně za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt. Přičemž nelze za účelový považovat sňatek jen proto, že jeho uzavření je spojeno s výhodou přistěhovalectví. Nemůže tak obstát argumentace správních orgánů o ekonomickém charakteru motivace žalobce žít v České republice.
10. Dále namítal, že žalobou napadené rozhodnutí se nezabývá existencí rodinného života mezi manžely a je tak v rozporu s čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“). Žalovaný se nevypořádal s tím, že žalobce s manželkou žil v Egyptě několik měsíců ve společné domácnosti; plánují spolu počít dítě; chtějí žít na jednom místě a vést klasický rodinný život. Nezohlednil, že manželé se shodují v osobních údajích, o okolnostech prvního setkání a důležitých osobních informacích, nemají mezi sebou jazykovou bariéru, vyznávají stejné náboženství, denně spolu komunikují a mají společné plány. Rovněž nezohlednil, že rodiče manželky vědí o vztahu manželů.
11. Žalovanému vytkl, že jej o vydání žalobou napadeném rozhodnutí informoval prostřednictvím mailu již dne 2. 11. 2016, ačkoli samotné rozhodnutí bylo vydáno až dne 7. 11. 2016. Žalovaný tím nerespektoval právo žalobce na právní pomoc, když odeslal mail přímo žalobci bez vědomí jeho právní zástupkyně, čímž porušil zásady dobré správy v části první správního řádu a čl. 37 odst. 2 LZPS.
12. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobní námitky. Konstatoval, že při rozhodování vycházel z poznatků zjištěných během pohovorů s žalobcem, jeho manželkou a rodiči, synem a bývalým zaměstnavatelem manželky. Za klíčové považoval, že se manželé měli seznámit během dlouhodobého pobytu manželky v Egyptě, otec manželky však uvedl, že se seznámili během dovolené. Ze strany manželů tato skutečnost nebyla objasněna, a proto informace manželů považoval za nespolehlivé, snažící se zakrýt typický způsob seznámení u tzv. marriage by deception. Tento způsob seznámení se vyskytuje

zejména u zemí Maghrebu a spočívá v tom, že mladí muži účelově navazují kontakt s občankami EU s cílem dostat se do zemí EU. Rovněž zdůraznil rozpory ohledně svědků. Nepříznivě hodnotil i skutečnost, že sňatku nebyla přítomna rodina žalobce a věno bylo pouze symbolické, což neodpovídá tradicím a náboženství egyptské společnosti. Upozornil, že žalobce se nachází ve složité sociální situaci; nemá snahu učit se český jazyk, což svědčí o tom, že se neplánuje usadit v České republice, nýbrž v západoevropských zemích, kde jej podpoří tamější arabské komunity. Žalovaný tak s přihlédnutím k indikativním kritériím konstatoval, že manželství bylo uzavřeno účelově.

14. Odmítl, že by žalobou napadeným rozhodnutím bylo porušeno právo na rodinný život, jelikož manželka má již dospělého syna, a manželé tak mohou rodinný život realizovat v Egyptě.
15. Žalovaný považoval žalobou napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. Odmítl porušení § 15a a § 20 zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgány žalobce považovaly za rodinného příslušníka občana EU; žalobou napadené rozhodnutí obsahuje řádné právní i věcné odůvodnění zamítnutí žádosti.
16. Nesouhlasil ani s námitkou nezákonnosti provedených svědeckých výsledků rodinných příslušníků manželky žalobce. Uvedl, že správní orgán I. stupně požádal Policii ČR o provedení pohovorů v rámci šetření, zda nedošlo ke zneužití práva nebo k podvodu k čemuž jej opravňuje bod 28 preambule směrnice č. 2004/38/ES. Záznamy z pohovorů přitom splňují požadavky obsažené v § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a Policie ČR postupovala v souladu s § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
17. Žalovaný závěr správních orgánů o účelovosti manželství žalobce podpořil úvahami o nemožnosti žalobce získání práva pobytu; dříve nepobýval legálně v zemi EU; manželé nepřijali vážný a dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností; jejich manželství netrvá dlouhou dobu. Současně poukázal na to, že se manželé neshodli v otázkách osobních údajů, zejména v okolnostech prvního seznámení a v otázkách důležitých osobních informací.
18. Vysvětlil, že správní orgán I. stupně byl oprávněn v rámci šetření, zda nebylo manželství uzavřeno účelově, zabývat se sociálním postavením žalobce a požadovat doklady o prostředcích na obživu v souladu se směrnicí č. 2004/38/ES a Sdělením Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 26. 9. 2014, COM(2014) 604 final Pomáhat vnitrostátním orgánům v boji proti zneužívání práva na volný pohyb: Příručka pro řešení otázky údajných účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU (dále jen „Příručka o účelových sňatcích“).
19. Konstatoval, že žalobce byl v zákonem stanovené lhůtě informován o výsledku řízení. Žalovaný rovněž o výsledku řízení informoval správní orgán I. stupně, který právní zástupkyni žalobce zaslal vyhotovení rozhodnutí.
20. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

21. Žalobce podal dne 2. 3. 2016 žádost o udělení víza jako rodinný příslušník občanky EU – manželky H. M. (dále jen „manželka“).

22. Dne 16. 3. 2016 provedl správní orgán I. stupně pohovor se žalobcem. Týž den provedla Policie ČR dle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pohovor s manželkou; dne 30. 3. 2016 se synem manželky; dne 28. 4. 2016 s paní M. S., bývalou zaměstnavatelkou manželky.
23. O žádosti žalobce již jednou rozhodl správní orgán I. stupně dne 28. 4. 2016 tak, že žádost zamítl, neboť se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 4. 2016 bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 6. 2016, neboť bylo pro zjištění skutkového stavu nezbytné provést dodatečné úkony.
24. Po zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 4. 2016 provedl správní orgán I. stupně dne 18. 7. 2016 opakovaný pohovor s žalobcem. Na základě žádosti správního orgánu I. stupně provedla Policie ČR dle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dne 18. 7. 2016 pohovor s matkou manželky a dne 22. 7. 2016 s otcem manželky.
25. Dne 31. 8. 2016 rozhodl správní orgán I. stupně o žádosti žalobce tak, že jeho žádost o udělení víza rodinnému příslušníku občana EU zamítl, neboť se dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území. Správní orgán I. stupně měl za to, že byly prokázány skutečnosti nasvědčující tomu, že jednání žalobce je účelové, neboť zjištěné skutečnosti zpochybňují podstatu vztahu s manželkou a naznačují účelovou, zejména ekonomickou motivaci sňatku. Správní orgán I. stupně popsal veškeré zjištěné skutečnosti, přičemž zdůraznil rozpor mezi výpovědí manželky a odvoláním žalobce, a to uvedením odlišného příjmení společné známé; neshodu v datu uzavření sňatku „orfi“; rozpor ve jménech svědků s oddacím listem; neobvykle nízká výše věna, kterou žalobce manželce předal; na svatbě nebyla přítomna rodina žalobce a ani rodiče manželky. Zdůraznil, že žalobce sice tvrdil, že napomáhal manželce zařizovat nové podnikání, není však v žádném dokumentu týkající se podnikání manželky uveden. Za klíčové považoval, že žalobcova motivace pro život v České republice je převážně ekonomického charakteru, neboť výslovně uvedl, že se nebude učit český jazyk a připustil, že by pro něj byla budoucnost v České republice lepší, když v Egyptě to „jde z kopce“ a zaměstnání v Egyptě pro něj nemá dobrou perspektivu. Správní orgán I. stupně uzavřel, že sňatek žalobce a manželky byl uzavřen účelově s cílem získat vízum k pobytu na území dle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Soud zároveň konstatuje, že jmenované rozhodnutí správního orgánu I. stupně není součástí předloženého spisového materiálu, žalobce jej však přiložil k podané žalobě.
26. Žalobce podal žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza datovanou ke dni 26. 9. 2016.
27. O žádosti žalobce rozhodl žalovaný dne 7. 11. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Žalovaný zdůraznil rozpor ve jménu společné známé; otec manželky nesprávně uvedl, že žalobce je rozvedený, ačkoli ten nikdy ženatý nebyl; rozpory ve výpovědi manželů o jménech svědků na svatbě s oficiálním oddacím listem. Údaje o seznámení považoval za nespolehlivé, když otec manželky uvedl, že se manželé seznámili během dovolené a z jejich strany nebylo ani objasněno, co manželku vedlo k rozhodnutí přestěhovat se natrvalo do Egypta. Sňatek považoval za uzavřený pouze formálně, neboť věno bylo symbolické a na svatbě nebyl nikdo z rodiny žalobce, což je z pohledu tradic a zvyků egyptské společnosti těžko představitelné. Poukázal na

nepříznivou sociální situaci žalobce i manželky a na skutečnost, že přestože žalobce tvrdí, že s manželkou plánují společně podnikat, nefiguruje v žádném oficiálním dokumentu a není uveden jako partner. Dále tvrdí, že se jedná o kadeřnický salon s kavárnou na Praze 8, ačkoli se manželka o kavárnu nezmínila a podnikatelské prostory má pronajaty na Praze 2. Zdůraznil, že žalobce neprojevila snahu učit se český jazyk, což svědčí o tom, že život v České republice neplánuje a jeho snahou bude získat uplatnění v některé ze západoevropských zemí, kde se bude moci opřít o tamější arabské komunity. Shrnul, že manželé se seznámili během pobytu manželky v Egyptě, přičemž tento způsob seznámení je typický pro tzv. marriage by deception, kdy občan třetí země předstírá své city k občance EU a manželství z jeho strany není myšleno vážně. Tento jev je přitom typický pro mladé muže ze zemí Maghrebu, kteří pracují v turistickém odvětví a nacházejí se ve složité sociální situaci bez jasné perspektivy. Prostřednictvím sňatku s občankami EU přitom získají právo volného pohybu a pobytu v zením EU.

IV.

Posouzení žaloby

28. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
29. Soud na základě návrhu žalobce přistoupil k přednostnímu projednání věci, jelikož žalobce soudu lékařskou zprávou Sanatoria Helios ze dne 30. 6. 2016 doložil potřebu své přítomnosti během léčby manželky.
30. Žaloba je důvodná.
31. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
32. Podle § 15a písm. a) zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel.
33. Podle § 20 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podmínky udělování krátkodobého víza, důvody jeho neudělení, podmínky prodloužení doby pobytu na krátkodobé vízum a důvody zrušení jeho platnosti stanoví přímo použitelný právní předpis Evropských společenství. O důvodech neudělení krátkodobého víza nebo zrušení jeho platnosti je cizinec informován na jednotném formuláři.
34. Podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území hodlá cestovat společně s tímto občanem Evropské unie nebo cestovat za tímto občanem, který již na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství.
35. Podle 180e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců cizinec je oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza.
36. Podle § 180e odst. 6 věta první zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Ministerstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza

uděleného cizinci, který na území požívá příslušných výsad a imunit, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, a jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, s důvody uvedenými v § 20 odst. 5.

37. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je, zda se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat vízum k pobytu na území České republiky, tím, že uzavřel manželství účelově.
38. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Soud konstatuje, že udělování krátkodobých víz je upraveno přímo použitelným nařízením EP a Rady (ES) č. 810/2009, o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Vzhledem k tomu se (i přes dikci ustanovení § 168 zákona o pobytu cizinců) na postup při vyřizování žádosti o krátkodobé vízum dle § 20 zákona o pobytu cizinců nevztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu, včetně § 68 správního řádu stanovující základní náležitosti rozhodnutí správních orgánů (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č.j. 9 As 92/2013-41 nebo ze dne 29. 10. 2015, č.j. 5 Azs 89/2015-30). Přesto však musí rozhodnutí správního orgánu I. stupně o žádosti o udělení krátkodobého víza i rozhodnutí žalovaného o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza obsahovat dostatečně konkrétní právní i skutkové důvody, pro něž správní orgány krátkodobé vízum neudělily (srov. bod 4.8 a 4.9 části třetí Rozhodnutí Komise ze dne 19. 3. 2010 K (2010), kterým se stanoví Příručka pro zpracování žádostí o víza a provádění změn v udělených vízech).
39. V této souvislosti odkazuje soud na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2015, č.j. 5 Azs 89/2015-30, ve kterém k otázkám přezkoumatelnosti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza uvedl následující: *„Nelze si ani nepovšimnout, že ačkoliv stěžovatel v napadeném rozhodnutí poukazuje na rozpory ve výpovědích manželů, není z tohoto rozhodnutí seznatelné, jak byly odpovědi na otázky kladené oběma manželům při osobním pohovoru na zastupitelském úřadě dne 2. 7. 2014 hodnoceny jako celek, nýbrž stěžovatel pouze stručně poukazuje na rozpory, které dovodil z odpovědí manželů (zde nutno souhlasit se žalobcem, že otázky kladené manželům se neshodovaly, byť to není nezbytně nutné, a i ty, které byly obsahově obdobné, byly kladeny v rozdílném jazykovém vyjádření, což jistě ztěžuje možnost kvalifikovaně posoudit „rozpory“ v odpovědích, tedy klade i vyšší nároky na obsahovou náplň odůvodnění rozhodnutí a úvahy zastupitelského úřadu v něm vyslovené). To, zda také byla v některých odpovědích na otázky shoda, zda se jednalo o pro věc významné, či naopak jen podružné skutečnosti a jaký to mělo vliv na konečné hodnocení žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza a na závěry stěžovatele, nelze z napadeného rozhodnutí dovodit.*

Proto není nepřipadný ani poukaz krajského soudu na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo opodstatněné tehdy, pokud by v přednesech obou manželů byly výhradně rozpory. Pokud však z celého komplexu pokládaných otázek jsou vyhledány pouze některé odpovědi, z nichž dovozuje stěžovatel rozporné údaje a naopak nejsou zhodnoceny i odpovědi na zbylé otázky, včetně skutečností, o něž je opřena žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza (z hlediska jejich důležitosti a významu pro komplexní posouzení takové žádosti), nelze považovat rozhodnutí stěžovatele za dostatečně odůvodněné, a tedy přezkoumatelné. ...

I když lze stěžovateli přisvědčit, že odpovědi na otázky při pohovorech zpravidla nebudou zcela a jen rozporné, nelze tyto pohovory vyhodnocovat paušálně pouze formou vyhledávání rozporů, které jsou zjevné z prostého jazykového vyjádření odpovědí na kladené otázky, nýbrž je nezbytné posuzovat odpovědi učiněné při osobních pohovorech i ve svém celku a způsobem, jak naznačil

zcela přiléhavě v napadeném rozsudku krajský soud. Tedy je třeba vzít v potaz i různé kulturní a společenské prostředí, v němž dotčené osoby dosud (před sňatkem) žily, v různém nazírání, byť identických otázek a relevantních skutečností z pohledu muže a ženy, i vzhledem k významu, který mohou určitým skutečnostem obě pohlaví více či méně přikládat.“.

40. V nyní projednávané věci žalovaný vycházel při rozhodování z vízového kodexu, směrnice č. 2004/38/ES, sdělení Komise ze dne 2. 7. 2009 a Příručky pro účelové sňatky. Žalovaný přitom v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že dle bodu 4.2 sdělení Komise ze dne 2. 7. 2009 zkoumal existenci indikativních kritérií, která poukazují na to, že pravděpodobně dochází ke zneužití práva. Žalovaný však v žalobou napadeném rozhodnutí poukázal toliko na skutková zjištění správního orgánu I. stupně, přičemž se omezil na zdůraznění rozporů, které se vyskytovaly ve výpovědích žalobce a manželky. Soud nepopírá, že přímo mezi manžely byly určité nesrovnalosti, avšak tyto nesrovnalosti byly pouze dílčího charakteru, například drobná nesprávnost ohledně příjmení osoby, která je seznámila; uvedení Prahy 8 namísto Prahy 2 žalobcem u místa podnikání manželky; termín sňatku „orfi“. Soud si je zároveň vědom toho, že žalovaný poukázal na výpověď otce týkající se rodinného stavu žalobce a okolností jejich seznámení, tyto rozpory se však vyskytují u otce manželky a nikoli mezi manžely navzájem.
41. Soud tak má za to, že výpovědi manželů byly v podstatě bezrozporné. Manželé se shodli, že spolu žili téměř rok před tím, než uzavřeli manželství; shodovali se o datech seznámení a narození; znali odpovědi na otázky týkající se jejich práce; znali své výše příjmu; dosažené vzdělání; údaje o svých rodinách a jejich jednotlivých členech; shodli se ve způsobu komunikace; oba sdělili, že přemýšlí o společné budoucnosti, plánují počít dítě, pročez musí manželka podstoupit gynekologickou operaci. Nadto soud podotýká, že z výpovědi rodičů manželky vyplývá, že i ti jsou se vztahem manželů seznámeni a jsou srozuměni s tím, že manželé chtějí založit rodinu a počít dítě. Ve světle těchto skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutím pouze zdůraznil dílčí nesrovnalosti, které lze v kontextu obsahu shora uvedených výpovědí označit za banality. Žalovaný zcela rezignoval na svou povinnost řádně a přezkoumaným způsobem se vypořádat s veškerými v řízení zjištěnými rozhodnými skutečnostmi. Soud zdůrazňuje, že nelze při rozhodování v konkrétní věci vycházet toliko z obecně známé skutečnosti, že účelové sňatky jsou typické u občanek EU s občany třetích států pocházejících ze zemí Maghrebu, kteří mají za cíl získat právo pohybu a pobytu v zemích EU.
42. Soud podotýká, že pokud žalovaný žalobci přičetl k tíži nesrovnalosti během svatebního obřadu jako odlišná jména jejich svědků opomněl, že žalobce a jeho manželka tuto skutečnost shodně vysvětlili tím, že na obřad byli sice pozvaní jejich přátelé, ale tento se ve sjednaný den nekonal, proto následující den požádali jiné osoby o svědectví; přičemž nelze klást žalobci za vinu nesoulad v obsahu veřejné listiny. Pak, co se týče žalovaným zjištěných odlišností v průběhu svatby, kdy na svatbě nebyl přítomen žádný rodinný příslušník žalobce a věno manželky bylo nepřiměřeně nízké z pohledu tradic egyptské společnosti, soud rozumí tomu, že tyto skutečnosti jsou v dané kultuře neobvyklé a vzbuzují jisté pochybnosti o věrohodnosti uzavřeného sňatku. Přesto nelze bez dalších konkrétních poznatků svědčících pro účelovost svatebního obřadu učinit jednoznačný závěr o formálním uzavření sňatku žalobce. Navíc za situace, kdy jak žalobce, tak jeho manželka uvedli, že jejich finanční situace není dobrá.
43. Soud zdůrazňuje, že v dané věci bylo na žalovaném, aby unesl břemeno důkazní ohledně skutečností svědčících o účelovosti uzavření manželství žalobce s občankou EU. Soud však

v dané věci shledal žalobou napadené rozhodnutí zcela nepřesvědčivým a postrádající jednoznačné a konkrétní skutkové důvody pro učinění závěru, že manželství mezi žalobcem a manželkou bylo uzavřeno účelově. Žalobce se s celkovým obsahem výpovědí žalobce a manželky, včetně rodičů a syna manželky, přezkoumatelným způsobem nevypořádal a rovněž nikterak nereagoval na námitky žalobce obsažené v žádosti o nové posouzení důvodů pro neudělení víza, jak žalobce v podané žalobě namítal. Žalovaný tak v dané věci důkazní břemeno neunesl, neboť zde přetrvávají pochybnosti o účelovém uzavření manželství žalobce. Soud proto dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněné, a je tudíž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

44. S ohledem na konstatovanou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí se soud pro nadbytečnost již nezabýval dalšími námitkami žalobce.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Soud tedy uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí posoudil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez jednání zrušil a vrátil je žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
46. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 3.100,- Kč a dvě paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300,- Kč. Právní zástupkyně žalobce zároveň není plátcem DPH. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 9.800,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Azry Bećirović, advokátky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. ledna 2018

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu